

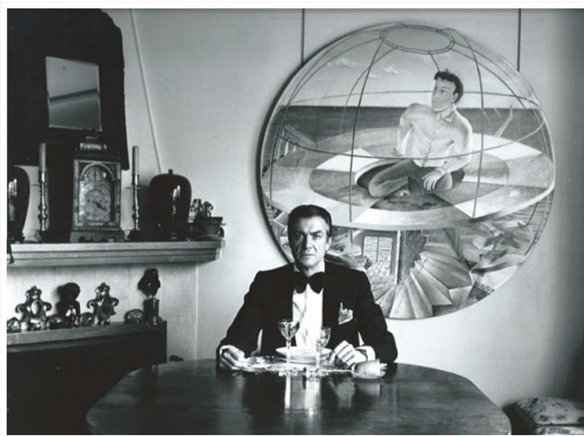
Fernando Vijande, el galerista que estava més boig que els artistes

9.10.2017 Clàudia Rius. Barcelona.

Comparteix a Twitter

Comparteix a Facebook

Hem vist centenars d'homenatges a artistes, però poques vegades es parla de les persones que els aconseguen fer relluir. Això és el que fa la Fundació Suñol fins el 7 d'abril, omplint totes les seves sales per recordar al galerista **Fernando Vijande** i fer patent la seva vital aportació al món de l'art espanyol.

— Fernando Vijande fotografiat per Alberto García Alix, l'any 1982 a Madrid | Foto: Fundació Suñol

Era el 1971 quan Fernando Vijande iniciava el seu camí en el món de l'art. Ho feia al costat de la sòcia **Gloria Kirby**, amb qui inauguraria la **Galeria Vandrés** a Madrid. Deu anys després, i amb un bon currículum d'artistes a les espalles, Vijande abandonaria aquest projecte per donar pas a una galeria pròpia que duria el seu nom. La **Galeria Fernando Vijande** funcionaria fins al 1987, constituint un dels pilars forts de l'ecosistema artístic espanyol enmig de la transició democràtica.

"Els anys setanta van ser temps de ruptura i agitació, tant en l'àmbit social com polític", explica Sergi Aguilar, director de la Fundació Suñol i a l'hora un dels artistes que va col·laborar amb Vijande. Com bé recorda Aguilar, l'anhel de canvi també es va donar en el terreny cultural, en el qual s'apostava per una ruptura amb el passat. "En aquest sentit, la Galeria Vandrés i la Fernando Vijande foren uns escenaris destacats des dels quals l'art contemporani va contribuir al procés de democratització i modernització de l'Estat Espanyol", assegura l'expert, que ho va viure en pròpia pell.

Fa més de trenta anys que

Fernando Vijande va desaparèixer, després de morir per una leucèmia a l'edat de cinquanta-set anys. La seva mort prematura és la que ha permès que un bon grapat d'artistes i galeristes creguin que ja ha arribat el moment de mirar-se la seva aportació amb una suficient distància temporal. És per això que a la Suñol recorden com el galerista va agitar i impulsar el món de la cultura, internacionalitzant un sector paralytitzat per la dictadura i donant suport a molts artistes que tot just iniciaven la seva carrera professional, com **Luis Gordillo**, **Guillermo Pérez Villalta**, **Muntadas** o **Zush**.

— Fotografia dels artistes Antoni Muntadas, Guillermo Pérez Villalta, Carmen Calvo, Zush, Teresa Gancedo, Sergi Aguilar, Dario Villalba, Ginés Serrán-Pagán, Jordi Teixidor i Miquel Navarro a l'exposició "New Images from Spain." 1980. | Foto: Solomon R. Guggenheim Museum Archives, New York

Clàudia Rius

Periodisme i cultura. Cap de Galeries, la secció d'art de Núvol.

@ClaudiaRiusL

326 articles publicats

+ ALTRES ARTICLES D'AQUEST AUTOR

Un col·leccionista francès retira obres del MACBA al·legant inestabilitat política

Poesia davant l'ofec econòmic de l'Estat

"Quan un nen no aconsegueix aprendre, el problema no ve d'ell mateix"

Al número 250 del carrer Diputació hi ha la porta de l'Infern

Lita Cabellut: "Pinto el dolor dignament, perquè la dignitat ens salvarà"

POESIA BROSSA
Exposició
21 de setembre
de 2017 —
25 de febrer
de 2018

Foto: Jimmi / Getty Images (2) / © Colla. Dins: Revistes per a donar (i donar) antinòmics

Perquè écom dediques una exposició a una persona que no crea art, sinó que el visibilitza? La Fundació Suñol ha optat, de la mà del comissari **José Luis Alexanco** –un altre artista que va participar de manera activa amb Vijande–, per demostrar la importància de l'homenatjat a través dels artistes que va treure a la llum. És així com a la mostra exposa obres de persones a les quals Vijande va dedicar exposicions individuals senceres. Al costat de les obres d'art d'aquests artistes escollits, l'exposició inclou un seguit de documents, catàlegs, articles de premsa, fotografies i altres materials, aportats en la seva majoria per persones vinculades a l'activitat d'ambdues galeries, amb l'objectiu de mostrar pinzellades de l'univers creat al voltant d'aquestes.

No és fàcil resumir la tasca de Vijande, que va organitzar una gran quantitat d'exposicions i va col·laborar amb un extens elenc de creadors. "Quan s'enamorava d'un artista, l'exposava molt", explica Alexanco, "I li comprava col·leccions senceres, per la qual cosa els artistes estaven extremadament contents". Dit en altres paraules, certs artistes van fer l'agost gràcies a la fe que el galerista tenia en ells i la facilitat que tenia per moure la seva obra.

La mostra de la Fundació Suñol té un risc pels visitants: que es fixin massa en les obres i oblidin que l'exposició és un homenatge a Fernando Vijande. Així doncs, cal anar-hi preparat i entendre el context en el què s'exposa, perquè com diu **Maria Escribano**, una altra artista de l'època, "Vijande estava més boig que els propis artistes".

[Comparteix a Twitter](#)

[Comparteix a Facebook](#)

- 4 [Canar](#)
- 5 [La lleixa occitana](#)
- 6 [Angela Davis: "Les eines de l'amo no serveixen per desmuntar la casa de l'amo"](#)
- 7 [Les Homilies d'Organyà no són el text més antic en català](#)
- 8 [Quan Pedroló se'ns fa present](#)
- 9 [Pensaments crepusculars d'Emil Cioran](#)
- 10 ["Quan un nen no aconsegueix aprendre, el problema no ve d'ell mateix"](#)

Núvol, digital de cultura
29.112 Magrada

M'agrada la pàgina Registra't

Sigueix el primer dels teus amics a indicar que t'agrada

Núvol, digital de cultura
fa aproximadament una hora

El periodista i escriptor aragonès Javier Sierra s'ha emportat la 66a edició del Premi Planeta amb 'El fuego invisible'.

Foto: Inma de la Cruz, Dina Bercowski per El Semanal (amb el NÚVOL)